

Chantal Heutink – is locatiemanager
Opvang Vluchtelingen bij het Rode Kruis.

‘En ik heb leren fietsen!’

Ik sluit aan bij drie vrouwen in ‘de vrouwencirkel’. Even weg uit de Brandweerkazerne in Almere, die voor meer dan 175 nieuwkomers al een jaar hun thuis is. ‘Thuis’, een bizar woord voor deze crisissnoodopvanglocatie.

We zitten buiten op het gras in een park, dichtbij de Brandweerkazerne. Ik hoor kinderen spelen. Er komen wat fietsers langs. De zon breekt door de wolken en geeft ons warmte en licht. Een ogenschijnlijk idyllisch tafereel en toch, voor deze vrouwen voelt dat anders. Gevangen in een systeem, terwijl ze een nieuw leven willen opbouwen, willen bijdragen. Hun wil is voelbaar, maar omsluierd door het eindeloze wachten op de IND. Verdriet, frustratie, hoop en ook onderlinge verwantschap. Emoties die elkaar in hoog tempo afwisselen.

Layla heeft zich zoals gewoonlijk opgemaakt. Haar haar netjes gekapt, een kleurspoeling camoufleert de grijze haren. We lachen er hartelijk om, heerlijke vrouwenpraat. Tips worden uitgewisseld waar je de beste en goedkoopste shampoo kunt kopen. Met 13 euro per week is er weinig te besteden.

Layla straalt waardigheid uit. ‘Wat zouden wij doen, vraag ik me af. Op de bank liggen? Ons verdoven met drank, medicijnen of Netflix? Zouden wij zoveel veerkracht hebben?’

Er wordt verse muntthee ingeschonken en lachend maant Layla dat er wat scheppen suiker doorheen moeten. Even is het stil. We verzinken in onze gedachten, nippend aan de thee. Dan vertelt Layla haar verhaal.

Ze is uit Syrië gevlucht, haar man en kinderen van elf en twaalf jaar achterlatend. Dagelijks is er dreiging, chaos, onveiligheid. Met haar werk als maatschappelijk werker kunnen ze niet meer in hun onderhoud

voorzien. Daarom vertrekt zij, met vier andere vrouwen en een man, lopend. De grens met Turkije is angstaanjagend. Een dikke muur met prikkeldraad waar ze overheen proberen te klimmen. Dat lukt niet. Ze graven een gat. Vier keer is ze opgepakt en gevangen genomen. De man wordt afgeranseld, zij niet. Als door een wonder wordt ze telkens weer vrijgelaten.

‘Wat zouden wij doen, vraag ik me af. Op de bank liggen? Ons verdoven met drank, medicijnen of Netflix? Zouden wij zoveel veerkracht hebben?’

Terwijl Layla vertelt, dwalen haar ogen af. Schudt ze met haar lijf, alsof ze de herinneringen wil wissen. Ik heb zoveel vragen, maar zeg niets, het is háár verhaal. Angstaanjagende nachten waren het. Toch zie ik geen lamgeslagen vrouw. Hoe kan dat?

‘Ik praat er veel over, omdat ik door mijn opleiding weet dat dit helpt. Ik moet door voor mijn kinderen. *Dát* geeft me kracht.’ Ik zie de leeuwin in haar ontwaken, die haar welpen wil beschermen.

Ze is elf maanden in Nederland en heeft slechts één gesprek gehad met de IND. Haar advocaat kan haar niet vinden in het systeem. Onvindbaar na al die maanden. Ze heeft wel een V-nummer! Het gevoel een V-nummer te zijn in plaats van een mens.

Met bewondering kijken de vrouwen in de vrouwencirkel naar Layla: ‘Zo knap! Ze zit uren Nederlands te leren en kan het al spreken.’ ‘En ik heb leren fietsen!’, vult Layla met een grote glimlach aan.

Wat een powerhouse deze vrouw.

Dit jaar schrijven mensen die werken in het migratierecht een column over de zaak die hen altijd bij zal blijven.